

העם

בלי

קריאות

הידד

ובכן — הפור נפל. אחרוני הספקנים והמקהים הבינו זאת. המילים בפייה לא השתנו, רק הנימה. במקום: "תהיה מלחמה" מה? החלו אומרים: "תהיה מלחמה". לפני מיבצע סיני אמרו אותן מילים אחרת: "תהיה מלחמה!" אך הפעם נעדרה כל נימה של תרועת-קרב. העם לא שש למלחמה, אם כי היה מוכן לה.

ההכרה החמורה, כי המלחמה היא עניין של זמן בלבד, חדרה ביום השלישי בבוקר, כאשר שידר רדיו קאהיר את הודעת גמאל עבדאל-נאצר, כי הוא סוגר את מיצרי טיראן בפני ישראל — ומוכן למלחמה.

תחת השכבת הקרב. איזה עמדה יכול היה לנקוט האורח החפץ בשלום?

השוב על כך אורי אכנרי ב"כנסת, בוויכוח הכדורי על הכרזת ראש-הממשלה, ביום השני בערב: מי שחושב על השלום, מי שמבין כי הוא ורק הוא צריך לקבוע את מהלכינו — מה עליו להגיד ברגע זה?

עליו לומר: העם הזה יגן על מולדתו. בלי מורך, בלי פחד, אבל גם בלי היסטריות ובלי שיכרון. בדיעה צלולה, ולא תוך אובדן העשתונות. העם הזה אינו זקוק לאופיום של סיסמאות מצלצלות, לא לציחצוח חרבות ולא לצעקות הידד, כדי להיות מוכן לכל בהגנה על ארצו.

עליו לומר: נגן על חופש-התנועה של סמינתינו במיצר טיראן. נגן עליו באמצעים המינימליים, השקולים והיעילים, שיהיו דרושם כדי להבטיח מעבר חופשי. עליו לומר: צה"ל מוכן ומסוגל להגן על שלום האזרחים, הישובים והכבישים ליד הגבול הצפון-ני, כמו ליד כל גבול אחר, ללא מלחמה. עלינו לצייד אותו באמצעים הטכניים הדרושים להגנה יעילה. יש אלף דרגות-ביניים של הגנה יעילה, לפני שיש צורך בפעולה המתקרבת למלחמה.

עליו לומר: גם במצב הנוכחי פתוחות לפנינו עשרות דרכים פוליטיות להפגת המתח במלחמה — לפחות ברגע זה. כשהוא השני אינו רוצה במלחמה כיום, אך כשהוא שבוי של שיקולי יוקרה וסיסמות המאבק הפנים-ערבי, ולאחר שנכנס למלכות צבאית, מדיניות ופסיכולוגית שהכין לעצמו — הרי עדיין ישנן דרכים, שקטות וענייניות, כדי לסובב את הגלגל אחורה, לסלק את האיום ולהסיר בין הצבאות החמושים — אפילו באמצעות הצבת כוח-החירום של או"ם שני עברי הגבול, תוך ערובה שאי-אפשר יהיה להוציא, אלא בהסכמת שני הצדדים.

אני מעז לומר: דוקא בשעה כזאת של התנדנות על עברי פייפחת של מלחמה, יכול היה מדינאי ישראלי גדול לנקוט ב"יוזמה מהפכנית שתביא להידברות ישירה, אולי חשאית ואולי דרמטית, היכולה להביא למיפנה בכל מעמדנו במרחב.

ליבנו ברגע זה עם ההורים, הנשים והילדים אשר יקריהם המגוייסיים ניצבים בשפת שדה הקרב, הם ימלאו את חובתם, בלי סקפוק והיסוס. אין ביניהם איש ש אינו מוכן להקריב את הכל למען ההגנה על המולדת. אבל מה יגיל ליבם ומה תריע נפשם אם נצליח להביא להם, תחת חשכת הקרב, את כשורת השלום.

אירועים

אמנות

השלום

הכריהם כבר גויסו. הם עצמם חיכו, ב"רובם, לקריאה להתייצב ביחידות-המילואים שלהם. אבל בינתיים הם התרכזו במאותיהם באולם ההור של הילטון תל-אביב, כדי להשתתף בהפגנה מיוחדת במינה למען השלום. והם עשו זאת בחברת אורחים ערבים, שבאו מכל קצות הארץ.

האמרגן התערב, ביקורו הראשון של פייט סיגר בארץ, לפני כשנתיים, השאיר מי שקע נפשי עמוק אצלנו ואצל ישראלים רבים. כאשר הופיע בשנית, במיסגרת ליל-אמנים לכבוד יום-העצמאות השנה, היה ברור כי משקע זה יצמית את פרוי. הרקע היה (המשך בעמוד 11)

צפו יחידות צה"ל לעבר המתח השבוע באחת מיחידות השיריון של צה"ל, אייטשם בנגב. באותו רחש בסיני. תמונה זו צולמה זמן קצר ממוטס חטור של חיל האוויר, חמוש בדאקטות.

גם מן האוויר

...ומעבר לגבול

מאות תושבי עזה באו לגבול לחזות בפינוי יחידת או"ם

התמונה מימין מראה מעבורת משאיות צבאיות מצריות, החוצה את תעלת סואץ, בכיוון לפינוי מריב תנועה, לא יכלו הגשרים לישאת את כל המשא, והופעלו גם מעבורות, ששיבשו את התנועה התקינה של אניות אורחות בתעי לה. הטאנקים הועברו ברכבות, שחצו את קאהיר, פורט סעיד ו"איסמעיליה. מצלמות הטלוויזיה הנצחו ביומיום הראשונים את הזרם האדיר, אך מייד לאחר-מכן השתנתה הנימה. במקום איומי התערבות, החלו המצרים מכריזים שלא ייגררו בקלות-ראש למלחמה.

